

Sue prosperitas impiorum offensaculum obijciat, vel lingua virulenta calumniam inferat: aut ultra hæc omnia, ipsa diuina prouidentie fides desperationis tentatione laboret, aut quodcunque aliud tentationis genus irruat: unde quæso presentius & expeditius solatium animus ad afflictus petet, quàm ex hoc Psalmodum veluti ditissimo quodam promptuario, innumeris recreationibus referto? Rursus si exercenda sit beneficiorum Dei meditatio, diuinæ prouidentie fides omnis generis exemplis & argumentis confirmanda, si usurpanda sint ad pietatem necessaria & urgentes paraneses, si cor & lingua ad laudis sacrificium exercenda: quis dabitur alius siue veteris, siue noui Instrumenti liber, qui coniunctius ista, vi aciusq; & alacriore spiritu piorum animis inferat? Ad hæc si inuat mysterium illud regni Christi, quod à seculo absconditum, nouissimis temporibus per Euangelij prædicationem Orbi innotuit, in ipsis Prophetis oraculis expendere: eaq; consideratione non solum ad fidei in Christum robur exurgere, sed & cælestis patris nostri sapientiam, prouidentiam, & stupendam *Φιλανθρωπία* erga genus humanum declaratam suspicere: annon ista quoq; in hoc diuinissimo Psalmodum codice copiosissimè ac passim occurrunt: ut non præter rationem Dominus discipulis suis, Psalmodum explicatione, mortis ac resurrectionis sue mysteria, cum resurrexisset, aperuerit? Quid, quòd nonnulla ad Dominicæ passionis historiam pertinentia, adeo sunt in quibusdam Psalmis perspicuè prædicta, ut non prophetiam, sed historiam complecti videantur? Igitur si obsirmanda sit in tribulationibus patientia, cõsolatio animo quantumuis tristi & abiecto petenda, ad Deum pro auxilio suspirandum ac clamandum, spes rerum meliorum fulcienda, pietas vitæ prouehenda, mysteria regni Christi Prophetis oraculis eruenda, *δοξολογία* Deo offerenda, in quibus certè rebus potissimum Christiani hominis studium versari debet: ad hunc sancti Spiritus thesaurum peculiari consilio Dei piorum vsibus destinatum, & in ecclesia fidelium familiariter cognitum, p̄ omnes cõfugiant, ut inde quisq; vel maiorum quibus premitur solatium, vel de beneficijs Dei quibus afficitur, competenter gratias agendi paratas formulas usurpet.

Horum consideratione facile intelligimus, quis sit Psalmodum vsus, & quàm non præter rationem homines p̄ singulariter fuerint erga illos affecti. Athanasius in libro Psalmodum ad Marcellinum scribens, palàm fatetur, vix se in vniuersam reliquam Scripturam sic fuisse ex animo affectum, atque in volumen Psalmodum. Et Augustinus libro Confess. 9. cap. 4. satis prædicare non potest, quàm ardentis animi motus ex Psalmodum lectione conceperit. Et libro decimo, capite 33. scribit, se admodum illachrymatum, cum Ecclesie cantus in primordijs reparatae suæ fidei audiret. Loquitur autem de psalmodia populi fidelium, quam Ambrosius in ecclesia Mediolanensi instituerat. Verum nullus horum sensus carnalium hominum pectora tangit. Neque illi sic Psalmis afficiuntur, quibus in hoc Mundo datum est, tranquillo vitæ cursu potiri, sic ut ex voto cadant omnia, nec quicquam illis accidat, unde ad querendum afflictis animi solatium adigantur. Est enim peculiare quoddam Psalmodum condimentum, tribulatio, pectus hominis p̄ subinde percellens. E pectore multis tribulationibus macerato prodiere Psalmi: nec afficiunt, nisi consimiliter affecta corda. Quare pectus Athanasij, viri frequenter ac grauiter afflictati, suauiter affecerunt: & Augustinũ, cum relictis Manichæis, ad Ecclesiam Christi pedem referret, & grauibus tentationibus, acriq; dolore premeretur, ad lachrymas compulerunt. Et ut de me ipso fatear, cum essem adhuc Augustæ Vindelicorum, anno millesimo quingentesimo quadragesimo octauo, in comitijs Imperatoris, quæ tum illic agebatur, versarerq; in medio alienæ & aduersariæ nationis, nulla re sic suauiter afficiebar, fortiter erigebar, & subinde ad lachrymas mouebar, atq; Ecclesiastico psalmodia concentu, quo populus eius ecclesie (quem Dominus in veritate sua sanctificet & custodiat) consona & mente & voce Deo ac Seruatori suo quotidie cantabat, & vitulos labiorum suorum laudis & gratiarum actionis loco sacrificabat. Eodem adhuc, quo tunc, affectu Dominum suppliciter & humiliter oro, ac dico: Domine, ne claudas ora canentium te, imò aperias potius cunctorum fidelium tuorum labia, ut te Dominum ac Seruatorem suum concordibus votis quotidie glorificent, te noui cantici laudibus extollant, tibi veram eucharistiam ex intimis cordium penetrantibus, labijs in te exultantibus ac modulantibus offerant. Interim claude ora omnium eorum, qui non tibi, sed ventri, ocio, luxui ac questui suo psallunt. Obmutescant & sileant in Ecclesia tua, labia dolosa: desinant corcitare corui nigri, impuri, ac fædi: incipiant tibi canere cygni, alites candidæ, munda, ac sonora.

Hactenus